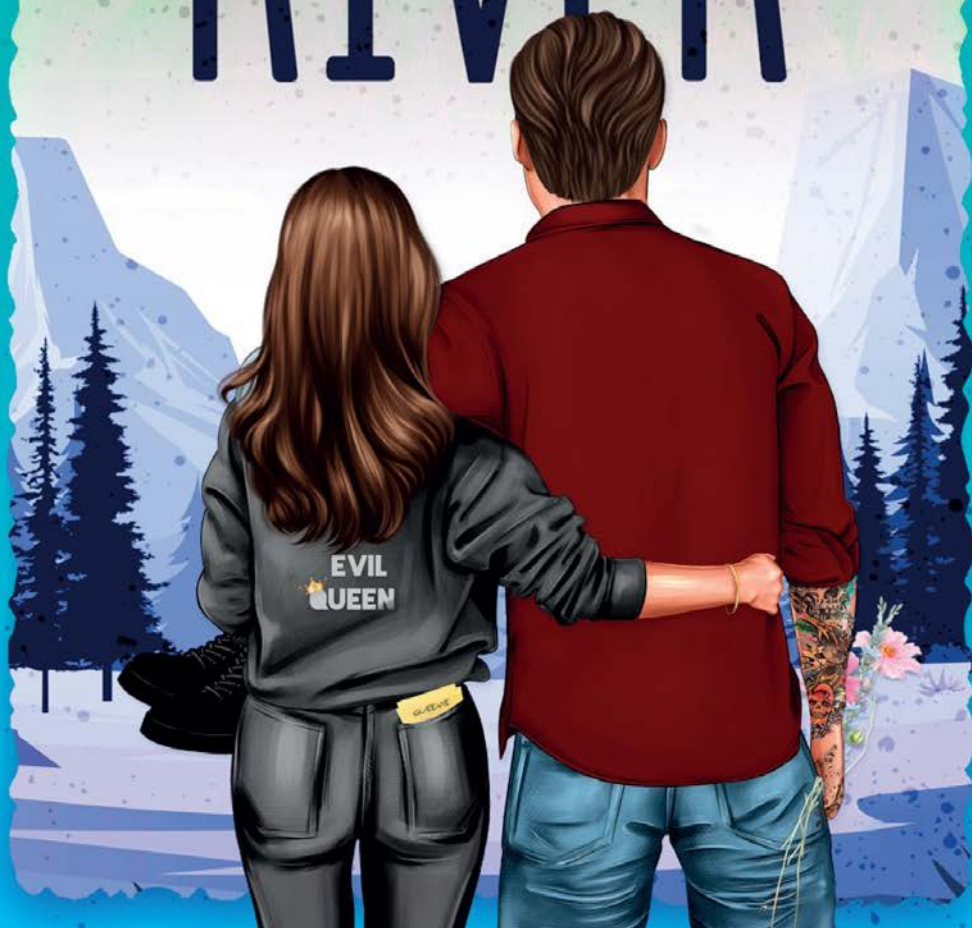

LAURA PAVLOV

Wild
RIVER

Ik parkeerde voor het ziekenhuis en stapte uit mijn auto. Ik kon niet begrijpen wat die ouwe in godsnaam bezielde om hier voor onbepaalde tijd te belanden. Alcohol, pillen en zijn opgefokte karakter zouden een doorsnee dertiger al de das om hebben gedaan, laat staan een vijftiger die nou niet bepaald in topvorm was. Zijn dochter was vast doodsbang geweest, zeker omdat dit hele gedoe voortkwam uit de belachelijke seksdrang van haar vader.

Ik had een hekel aan ziekenhuizen, maar hij was mijn vriend, dus dit was waar ik moest zijn. Nou ja, als ik eerlijk was, was Lionel Rose meer dan een vriend. Hij was de eigenaar van de Whiskey Falls-bar, en in de loop der jaren waren we close geworden. Ik beschouwde hem inmiddels als familie.

Hij had onlangs een beroerte gekregen en het nieuws had ons allemaal keihard geraakt.

Ik nam de lift omhoog en had heus wel door hoe de twee verpleegsters die instapten me aan het begluren waren toen ik hen passeerde.

De deuren sloten en ik liep door de gang naar zijn kamer.

Mijn vriend stak zijn hand op toen ik zijn bed naderde. Zijn mondhoeken trokken een beetje omhoog toen ik hem een halve bro-knuffel gaf voordat ik op de stoel naast hem ging zitten.

De monitoren piepten aan één stuk door. Ik probeerde het geluid te negeren, maar irritatie kroop omhoog.

De vage geur van het eten uit de kantine, vermengd met de sterke antiseptische lucht, deed mijn maag omdraaien.

Ziekenhuizen waren waarschijnlijk de plek waar ik het liefst níét was. Wat veel zegt, want ik had in mijn leven op genoeg andere rotplekken geleefd.

Blijkbaar had ik als kind zes maanden in een ziekenhuis gelegen, al herinnerde ik me daar weinig van. Maar om wat voor reden dan ook associeerde ik ziekenhuizen met duisternis.

Shit, misschien deed iedereen dat wel.

Of misschien was het mijn onderbewustzijn dat zich die maanden nog herinnerde. Plus het feit dat ik ouders had de dag dat ik dat ziekenhuis binnenkwam maar ze niet meer had toen ik er ontslagen werd.

Doreen was er ook. Ze gaf me een update over zijn toestand terwijl Lionel zijn lunch probeerde weg te werken. Zij werkte achter de bar bij Whiskey Falls en was Lionels oudste vriendin.

‘Hou op met koppig doen en eet die appelmoes,’ zei Doreen. ‘Ruby gaat pissig worden als ze terugkomt en je het nog steeds niet op hebt.’

Ruby was Lionels enige kind.

Zijn oogappel.

Hoewel ze altijd een beetje ruw in de omgang was, had ik haar in jaren niet meer gezien. Ik wist dat Lionel naar haar laatste diploma-uitreiking zou zijn gegaan, want inmiddels was ze zowat een beroepsstudent. Lionel schepte vaak over haar op en ik wist dat ze haar doctoraat in de psychologie wilde behalen. Maar ze was gisteren natuurlijk meteen naar huis gekomen toen ze het nieuws over haar vader hoorde.

‘Vertel River het verhaal dat we Ruby gisteravond hebben verteld, zodat we allemaal dezelfde versie aanhouden.’ Lionels woorden kwamen moeizaam en ik probeerde mijn gezicht neutraal te houden. De rechterkant van zijn gezicht was verlamd en het maakte spreken moeilijk voor hem.

De dokter had gezegd dat Lionel net op tijd in het ziekenhuis was aangekomen en volledig zou herstellen. Al zou het tijd kosten.

‘Over welk verhaal hebben we het?’ Ik boog voorover en trok mijn wenkbrauwen op.

Doreen zuchtte. ‘Hij wil niet dat Ruby weet dat hij al die... stimulerende middelen slikte.’ Ze schraapte haar keel en grijnsde. ‘Hij houdt het feit dat haar vader de seksuele behoeften van een veel jongere vrouw probeert bij te houden liever voor zichzelf.’

Juist. Lionel had dagenlang zijn dosis erectiepillen verdubbeld, omdat die man een enorme idioot kon zijn als hij dat wilde.

‘Wat hebben jullie haar dan verteld?’

Lionel keek naar Doreen en wachtte tot zij me zou inlichten. ‘We hebben haar min of meer verteld dat hij een beroerte had gekregen door de stress van de rechtszaak met Jenna Tate.’

‘Wat? Die zaak hebben we weken geleden al geschikt.’ Ik keek hen stomverbaasd aan.

Ze gaf me een vel papier. ‘Hij liet me dit scenario uitschrijven om haar gisteravond voor te lezen.’

Ik wierp een blik op de hanenpoten en rolde met mijn ogen. ‘Dus je hebt je beroerte op mij afgeschoven? Dat is fucked up, Lionel. Zelfs voor jou.’

‘Ik heb je niet de schuld gegeven,’ sliste hij.

Ik keek naar het papier en las een paar regels luidop voor. ‘River was zijn advocaat, maar hij kon helaas de zaak niet goed onder controle krijgen en de stress werd je vader te veel.’ Ik deed mijn beste imitatie van Doreens stem – die van een middelbare vrouw die het grootste deel van haar leven zwaar had gerookt – en ze wierp me een vernietigende blik toe, maar ik zag toch haar mondhoeken omhoog krullen. ‘Je hebt me keihard de schuld gegeven.’

‘Wat moesten we haar anders vertellen? Dat haar vader zijn pik niet omhoog kreeg voor zijn huidige vriendin en daarom zijn dosis pillen verdrievoudigde?’ Doreen sloeg haar armen over elkaar.

‘Jezus christus. Ik dacht dat je de dosis verdubbeld had. Je hebt hem verdrievoudigd? Waar ben je in hemelsnaam mee bezig, Lionel?’ snauwde ik. Het maakte me kwaad, omdat ik van die klootzak hield, ook al zou ik dat nooit toegeven. Zijn pillen in combinatie met drank en zijn zwakke hart was vragen om

ellende. ‘En ja, dat was precies wat je haar had moeten vertellen. Omdat het de fucking waarheid is. In plaats daarvan heb je mij voor de bus gegoooid. Maar als Ruby echt zo slim is als jij beweert, trapt ze heus niet in dat lulverhaal. Mensen krijgen geen beroerte omdat iemand ze aanklaagt voor een bedrijfsongeval. Je zou verdomme niet eens de bak in gaan.’

‘Hé. Ik speelde Julia in onze schoolvoorstelling. Ik ben een theatraal genie. Geloof me, ze trapte erin.’

Ik zakte achterover in mijn stoel en schudde mijn hoofd. Ik had Lionel vertegenwoordigd in die belachelijke zaak, ook al had hij het niet zo ver moeten drijven en had hij Jenna Tate’s medische kosten gewoon moeten betalen toen het ongeluk gebeurde. Maar zijn gierigheid had hem duur komen te staan: uiteindelijk kostte het hem drie keer zoveel.

‘Luister, jij en je slappe lul moeten je shit bij elkaar rapen. Stop met vrouwen daten die half zo oud zijn als jij, dan kun je het tempo misschien nog bijhouden. Heb je daarover al eens nagedacht?’

Lionel haalde zijn schouders op, de rechterkant van zijn mond hing slap. ‘Stella is sexy.’

‘En jij bent een koppige klootzak. Ik speel mee in je belachelijke toneelstuk, maar ik denk niet dat Doreen zo’n goede actrice is. En als Ruby dit gelooft, dan is ze niet het genie dat jij beweert dat ze is.’

‘Ahhh... ik zie dat de hele bende compleet is,’ klonk er een stem achter me en ik draaide me om.

Verdomme, Ruby fucking Rose was volwassen geworden sinds ik haar voor het laatst had gezien.

Lange, donkere golven vielen over haar rug, volle rode lippen en hazelnootkleurige ogen die door het zonlicht dat door de ramen viel bijna goud leken terwijl het haar knappe gezicht verlichtte.

Fuck dit.

Lionels dochter was bloedheet.

De laatste keer dat ik haar had gezien, zag ze er zeker niet zo uit.

Oké, het was een tijd geleden, en ze was geen tiener meer.

Ze was gevaarlijk sexy.

Ik trok een wenkbrauw op, want ze keek me aan alsof mijn aanwezigheid haar persoonlijk beledigde.

‘Lang niet gezien, Ruby.’ Het was jaren geleden. Lionel ging meestal bij haar op visite. Hij had me eens verteld dat als ze bij hem op bezoek kwam, ze nooit lang bleef. Wendy, Lionels ex en Ruby’s moeder, was een ramp van een vrouw. Voor zover ik wist, vermeed Ruby Magnolia Falls.

‘O, wat ben jij weer scherp,’ snauwde ze, haar stem puur gif. Wat de fuck was haar probleem? Ze kende me amper. ‘Is het je briljante geheugen dat jou zo’n geweldige advocaat maakt?’

‘Ruby,’ zei Lionel, zijn stem veel zachter dan wanneer hij tegen iemand anders sprak.

Ze stak haar vinger op om hem het zwijgen op te leggen. ‘Nee. Waag het niet me nu “Ruby” te noemen, lieve papa. Jij komt zo aan de beurt.’

Doreen grinnikte, en Ruby schoot haar een vernietigende blik toe. Lionels pittige dochter was klein van stuk, maar haar aanwezigheid vulde de kamer. Ik was één meter negentig. Zij kon niet meer dan één meter zestig zijn, zelfs met zwarte legerlaarzen aan die haar een paar centimeter extra gaven. Haar donkere spijkerbroek zat strak om haar rondingen en ik deed mijn uiterste best om mijn ogen niet over haar hele lichaam te laten dwalen zoals ze maar al te graag wilden. Haar zwarte leren jas stak schrill af, zeker omdat het eind mei was. De zon scheen, de vogels floten en Magnolia Falls was een en al zonneschijn en rozengeur in dit seizoen.

Dit meisje zag eruit alsof ze net uit de diepste krochten van de hel was teruggekeerd.

Ik herkende dat soort woede, omdat die ook in mij leefde.

‘Doreen, ik dacht dat, omdat jij de oudste en dierbaarste vriendin van mijn vader bent en hij jou kort na mijn geboorte tot mijn peetmoeder maakte, dat zou betekenen dat je enige loyaliteit aan mij had?’ Ze kruiste haar armen over haar borst.

Jezus. Ze was boos op iedereen.

Normaal richtte ik mijn woede op één iemand tegelijk. Ik greep naar het zakje met appelschijfjes op Lionels dienblad, pakte er één en stak het in mijn mond terwijl ik genoot van de show.

‘Je weet dat ik van je hou, meisje. Mijn loyaliteit ligt altijd bij jou en je vader.’ Doreen keek tussen Lionel en Ruby heen en weer. Ik pakte nog een appelschijfje, wat me een vernietigende blik van de evil queen opleverde.

‘Is dat zo?’ Ruby schoof dichterbij Lionels bed, plofte neer aan het voeteneind en keek ons één voor één aan. ‘Nou, dan hebben we blijkbaar een andere interpretatie van loyaliteit. Want jullie liegen tegen me terwijl jullie me zo ongeveer gesmeekt hebben om terug te komen en de bar te runnen. Het voelt een beetje... onoprecht, niet?’

Shit. Ze wist precies wat ze deed.

Ze was zelfverzekerd, neerbuigend en angstaanjagend tegelijk.

Ik reikte weer naar een appelschijfje, maar ze was sneller dan ik verwachtte. Ze sloeg mijn hand weg, en het partje appel viel op de vloer.

‘Hou op met het eten van die stomme appels. Misschien kun je je beter op de wet concentreren en je verdomde werk doen.’

Dat was mijn breekpunt. In een paar tellen stond ik overeind en torende ik boven haar uit. ‘Ik doe mijn werk uitstekend. Niet dat ik jouw goedkeuring nodig heb. En ik zal maar niets over je grote mond zeggen, omdat ik weet dat je van je vader houdt en ik gok dat je een soort interne inzinking hebt en iedereen de schuld probeert te geven.’

Ik had verwacht dat ze zou terugdeinzen, maar in plaats daarvan grijnsde ze naar me. Alsof ze de uitdaging juist verwelkomde.

Ze kwam overeind, hief haar kin, haar ogen goud met flitsen van blauw en groen.

Shit, ze was echt een evil queen en ik zou liegen als ik zei dat het me niet opwond.

‘Ik stond buiten de deur en hoorde je instemmen met hun belachelijke plan om tegen me te liegen. Klinkt niet erg professioneel voor een advocaat. Of is dat hoe jij je praktijk runt? Mijn vader heeft uiteindelijk veel meer aan Jenna Tate betaald dan hij had moeten doen. Of speel je dubbelspel? Krijg je soms een intiem bedankje van die hitsige Jenna?’

‘Nou, ik weet niet of ik meer beledigd ben om mijn morele

kompas of om het feit dat jij denkt dat ik deals moet sluiten om geneukt te worden. Je onderschat duidelijk mijn capaciteiten.'

'Ruby,' zei Lionel en hij reikte naar haar hand. Ze trok een wenkbrauw op en keek haar vader aan. 'Ik heb hen gevraagd om te liegen. Ik wilde mezelf niet voor schut zetten.'

'Serieus, pap? Dacht je echt dat ik dat domme verhaal over je juridische ellende geloofde? Ik heb die dossiers weken geleden al opgevraagd om te zien wat je haar had betaald. Eén van ons moet er toch voor zorgen dat jij niet kopje-onder gaat?' Ze zuchtte gefrustreerd en kneep haar ogen dicht. 'Ik heb gisteren in de auto, onderweg naar hier, al met dokter Peters gepraat. Ik wist van de medicatie. En ik had meer van je verwacht, pap. Ook van jou, Doreen.'

'Het spijt me. Hij was wanhopig.' Doreen haalde haar schouders op en haar ogen werden vochtig. Zelfs ik kreeg bijna medelijden toen ze hevig begon te hoesten en haar hoofd schudde.

'Och, hou op.' Ruby stak resoluut haar hand op en nou, verdomme, Doreen stopte onmiddellijk met haar theatrale gehoest. Misschien had ik haar toneeltalent onderschat, want Ruby trapte er duidelijk voor geen seconde in. 'Ik snap het. Hij kan nogal overtuigend zijn als hij in het nauw zit.'

'Dank je,' zei Doreen voor ze dichterbij kwam en Ruby omhelsde. 'Ik heb je gemist.'

'Zeker,' zei Ruby, waarna ze zich uit de omhelzing losmaakte, totaal onaangedaan. 'Hoe dan ook, de leugens stoppen nu. Als je ook maar nog één keer tegen me liegt, run ik Whiskey Falls niet voor jou als jij in een revalidatiekliniek ligt. Snap je me?' Ze keek haar vader streng aan. 'We hebben altijd afgesproken eerlijk tegen elkaar te zijn.'

'Is goed. En het spijt me dat ik je diploma-uitreiking heb gemist.' Ik hoorde de teleurstelling in Lionels stem. Ruby was de belangrijkste persoon in zijn leven, en iedereen in Magnolia Falls wist dat.

'Geeft niks. Je weet dat dat soort dingen me niet boeien.' Ze keek naar haar telefoon toen die trilde en kreunde. 'Ik ben nog geen vierentwintig uur thuis en wat denk je... mam heeft alweer

ruzie met Jimbo. Verrassing. En Rico denkt dat zijn vriendin zwanger is.'

Jimbo Slaughter was getrouwd met Ruby's moeder. Ze was al zo vaak getrouwd geweest dat het bijna niet meer bij te houden was. Maar ze had twee zoons, Zane en Rico, die allebei voortdurend in de bar rondhingen en Ruby's naam gebruiken om gratis drank van Lionel los te peuteren.

'Het spijt me dat je dat allemaal moet regelen,' sliste Lionel en Ruby's blik werd voor het eerst sinds ze de kamer was binnengekomen zachter.

'Maak je daar geen zorgen over. Dat heb ik onder controle. Jij bent nu mijn prioriteit. Ik heb met dokter Peters gepraat en hij zei dat hij het met je heeft gehad over een klinisch revalidatieprogramma. Je hebt een lange weg te gaan. En je komt er niet onderuit. Ik run de bar en jij doet het werk om weer op de been te komen. Duidelijk?'

Lionel reikte naar haar hand en dit keer pakte ze die. 'Dank je. Hou van je, Rubes.'

Ze zuchtte. 'Ik ook van jou.'

En dit keer was haar glimlach oprecht.

De evil queen had duidelijk één zwakke plek, en dat was haar vader.

**EEN SMALL TOWN, ENEMIES-TO-LOVERS, FOUND FAMILY
EN EEN GEOBSEDEERDE MAN IN EEN STANDALONE VAN
USA TODAY- EN AMAZON-BESTSELLERAUTEUR LAURA PAYLOV.**

Ruby Rose bestempelde me tot vijand voordat ik de kans had om mezelf te verdedigen. Ik mag dan wel advocaat zijn, maar dit meisje had zichzelf tot rechter en jury benoemd. En ik ging een goede woordenstrijd nooit uit de weg. Het gaf me een gevoel van rust om de strijd aan te gaan met deze boze koningin.

Misschien was het gewoon de herkenning van de ene beschadigde ziel door de andere.

Maar hoe meer we ruzieden, hoe meer ik naar haar hunkerde. Totdat onze ruzie veranderde in een soort weddenschap. Eentje die ik vastbesloten was te winnen.

*Eén keer. Zestig seconden.
Een geheim dat alleen wij zouden delen.*

Ik zou mijn magie gebruiken en zij zou mij tot winnaar benoemen. Ik zou glunderen, zij zou kniezen – dat was mijn plan. Zij was vastbesloten om te bewijzen dat ik het mis had.

Vanaf het moment dat we de grens overschreden, was er geen weg meer terug. Ze had me zo in haar greep dat ik niet meer helder kon nadenken. Het was één ding om emoties te voelen die ik nog nooit eerder had gevoeld. Maar weten dat er een houdbaarheidsdatum op stond, was iets heel anders.

Ruby Rose gaf me misschien langer dan zestig seconden, maar ze gaf me niet voor altijd. En zonder haar... draait mijn wereld niet meer. Maar hoe kan ik haar overtuigen om te blijven, als ze al met één voet buiten staat?

**DIT IS BOEK 2 IN DE MAGNOLIA FALLS-SERIE. ELK
BOEK KAN AFZONDERLIJK WORDEN GELEZEN.
EEN HAPPILY EVER AFTER IS GEGARANDEERD!**

ISBN 978-94-6440-867-6

9 789464 408676 >

 SVM
PUBLISHING

 SYMPUBLISHING

 SYMPUBLISHING